

KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

CRIME
TIME

SYÖPÄLÄÄKÄRIN KUOLEMA

MARJA AARNIPURO

Syöpälääkärin kuolema

Marja Aarnipuro

Syöpälääkärin kuolema

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 3

Helsinki

© 2019 Marja Aarnipuro
Kannet Perttu Lämsä
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-693-5

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Kierreportaiden juurella makasi nainen, jonka hehkuvan punaiset kiharat levittäytyivät tummaa kivilattiaa vasten kuin irvokas sädekehä. Musta korkokenkä oli pudonnut metrin päähän ruumiista. Pään luonnottomasta asennosta näki, että naisen niska oli murtunut.

Luku 1

Syöpähoitaja Kirsi Laine ajoi kohti Meilahtea. Aamuruuhkan autojono pysähtyi punaisiin valoihin Munkkivuoren ostoskeskuksen kohdalle. Hän huomasi oikealla yksityisen lääkäriaseman ja hymyili. Tuossa rakennuksessa hän oli ollut kesätöissä nuorena hoitajana. Siellä hän oli myös tavannut miehensä, joka oli saattanut yksityisklinikalle jalansa telonutta urheilijapoikaa. Katseet olivat kohdanneet ja sydän oli neuvonut vastaamaan myöntävästi, kun nuori mies oli pyytänyt hänen puhelinnumeroaan. He olivat olleet yhdessä siitä saakka.

Nyt Kirsi ei kuitenkaan kääntynyt yksityisklinikan pihaan, vaan mateli muun liikenteen tahdissa kohti Munkkiniemeä. Huopalahdentietä reunustavat puut olivat vielä kesän jäljiltä vehreitä. Kaistojen ylle kaartuvat valaisinpylväät olivat aikanaan kuulemma maksaneet miljoona markkaa. Kirsi ei näin aamutuimaan jaksanut ryhtyä laskemaan, mitä se oli euroissa. Paljon kuitenkin.

Paciuksenkadulta hän kääntyi oikealle kohti Iho- ja allergiasairaalaan, ja sen ohitettuaan hän ohjasi autonsa tunneliin. Pysäköintihallissa Kirsi Laine peruutti kirkkaanpunaisen

Honda Civicinsä näppärästi parkkiryudun viivojen väliin. Viittätoista vaille seitsemän torstaiamuna autoja oli vain siellä täällä. Sairaalan päivä oli vasta käynnistymässä. Tunnin kuluttua vapaan paikan löytäminen olisi jo työn takana.

Nainen suuntasi askeleensa kohti sairaala-alueen alla mutkittelevan luolakäytävän suuaukkoa. Pian hän kääntyi vasemmalle. Kirsi Laine käytti hissiä vain poikkeustilanteissa. Hän piti huolta kunnostaan ja portaiden kapuaminen neljänteen kerrokseen kävi hyvin pakarajumpasta. Sitä paitsi vanhat kierreportaat johtivat kätevästi suoraan hänen työpaikalleen syöpäklinikan päiväosastolle. ”Virallista” eli potilaiden käyttämää reittiä matka olisi kestänyt viisi minuuttia kauemmin.

Hoitaja avasi porraskäytävään johtavan palo-oven. Hän pysähtyi niille sijoilleen ja kirkaisi. Kierreportaiden juurella makasi nainen, jonka hehkuvan punaiset kiharat levittäytyivät tummaa kivilattiaa vasten kuin irvokas sädekehä. Musta korkokenkä oli pudonnut metrin päähän ruumiista. Pään luonnottomasta asennosta näki, että naisen niska oli murtunut.

Kirsi Laine haukkoi henkeään. Sydän rummutti hänen rinnassaan ja ajatukset löivät tyhjää. Sitten toimintakyky palasi. Oli saatava apua ja heti!

Hoitaja kaivoi kätet vapisten laukkuaan ja löysi kännykkinsä. Hän valitsi päivystävän lääkärin numeron.

– Täällä makaa ruumis! Kirsi Laine kiljui puhelimeen, veti syvään henkeä ja lisäsi sitten hieman rauhallisemmin:

– Tule pian! Taidan tietää, kuka se on.

Selostettuaan lääkärille olinpaikkansa hoitaja lopetti puhelun ja kumartui maassa makaavan naisen puoleen. Kasvojen

iho sinersi ja huulet olivat vitivalkoiset. Putoamisesta täytyi olla tunteja.

Hoitaja tarkasteli naisen piirteitä ja varmistui siitä, mitä oli alun alkaenkin epäillyt. Portaiden juurella makasi hänen esimiehensä.

Miten ylilääkäri Maarit Sundberg saattoi olla kuollut? Vielä eilenhän he olivat käyneet yhdessä läpi tiputukseen tulevien potilaiden veriarvoja. Ja vasta muutama viikko siten tämä oli aloittanut johtavan ylilääkärin virassaan.

Kirsi Laine kuuli takaansa ääntä. Joku avasi oven. Hoitaja nousi nopeasti ja käännähti ympäri.

– Tänne ei saa tulla! hän kivahti, mutta rauhoittui nähtyään tulijan valkoisen takin.

– Mitä täällä on tapahtunut? vahtimestari kysyi. Tämän miehekäs olemus tuntui hoitajasta tällä kamalalla hetkellä jotenkin turvalliselta.

– Kauheita! Maarit Sundberg on pudonnut portaista ja taittanut niskansa. Päivystävä lääkäri on tulossa.

– No huh! mies sanoi. – Olen aina sanonut, että tämä kulkureitti pitäisi sulkea, mutta pomot eivät ole kuunneleet. Nuo vanhat portaat eivät täytä mitään turvanormeja. Ja tässä on tulos.

– Voitko huolehtia, ettei kukaan pääse tänne? Kirsi Laine keskeytti miehen tuotuneen pajatuksen.

Vahtimestari nyökkäsi ja perääntyi takaisin tunneliin. Palo-ovi sulkeutui hänen takanaan.

Hoitaja katseli ympärilleen porraskäytävässä. Samat myrkyinvihreät seinät hän näki aina ensimmäiseksi töihin tullessaan ja viimeiseksi sieltä lähtiessään. Aivan liian jyrkien portaiden keskiosassa askelmat suipponivat vain parin

sentin levyisiksi. Ei mikään ihme, jos noissa jalka lipesi. Varsinkin korkokengissä.

*

– Onko se Maarit? Tommi Vedman huudahti harppoessaan kiireellä alas portaita. – Mitä hänelle on tapahtunut?

Lääkärin hailakan ruskeat silmät näyttivät kosteilta. Kirsi Laine ei tiennyt, johtuiko se liikutuksesta vai varhaisen herätyksen aiheuttamasta väsymyksestä.

– Kyllä se on Maarit, Kirsi Laine vastasi vaisusti. – Vaikuttaa siltä, että hän on kompastunut ja pudonnut.

Lääkäri kokeili pulssia maassa makaavan naisen kaulalta, vaikka oli ilmiselvää, ettei sitä ollut tuntunut enää tunteihin.

– Kirjaa ylös, että totesin hänet kuolleeksi kello 07.15, Vedman sanoi. – Täytyy soittaa poliisit.

*

Partio oli tullut putoamispaikalle viidentoista minuutin kuluttua Tommi Vedmanin soitosta. Näin varhain aamulla Helsingin häiriköt nukkuivat vielä ja poliisit olivat olleet nauttimassa aamukahviaan Eläintarhan huoltamolla, kun hälytys syöpäklinikalle oli tullut.

Kuuttakymmentä lähentelevän ja lähes 190-senttisen ylikonstaapeli Aaro Tonttilan ei tarvinnut pyytää kahta kertaa, kun hoitaja Kirsi Laine ja lääkäri Tommi Vedman latelivat hänelle yhteystietonsa ja lähtivät sitten töihinsä. Isokokoisella poliisimiehellä oli luontaista arvovaltaa. Vahtimestarin

Tonttila komensi pysäköintihallin puolelle päivystämään, etteivät sivulliset päässeet tapahtumapaikalle.

Tonttila katsoi lattialla makaavaa naista. Sitten hän vilkaisi ylös portaisiin:

– Hurja pudotus.

– Niin on! Tonttilan parina partioiva nuorempi konstaapeli Tiina Heinonen vahvisti. – Naisella on mahtanut olla kova kiire, kun on tuolla tavalla kompuroinut.

Tonttila nyökkäsi korkokengän suuntaan ja sanoi:

– Vaaralliset kengät.

– Höpö, höpö, Tiina Heinonen sanoi pudistaen tumma-kiharaista päätänsä. – Eihän noissa ole kuin viiden sentin korot.

Kengän pohja hohti kirkkaanpunaisena.

– Louboutinit, naispoliisi lisäksi.

– Mitä?

– Nuo ovat Christian Louboutinin suunnittelemat luksus-kengät. Ne tunnistaa punaisesta pohjasta. Tuollaiset kengät maksavat yli tonnin.

– Hirveä hinta yksistä kengistä! Tonttila kauhisteli. Sitten hänen ilmeensä muuttui kujeilevaksi ja hän kysyi:

– Missä poliisikoulussa tuollaista opetetaan?

– Kirjoitan vapaa-ajalla muotiblogia. Otin yhtä postaus-ta varten selvää noiden punaisten pohjien syntyhistoriasta.

Tonttila katseli kollegaansa vaiti. Naiset olivat täynnä yllätyksiä. Vaikka ei kai se mikään ihme ollut, jos sinisissä haalareissa karua työtään tekevä nätti nuori neito halusi juoppojen kuskauksen ja kännisten pariskuntien viikonloppuriitojen selvittelyn vastapainoksi pukeutua kauniisti ja seurata muotia. Tonttila mietti, mahtoiko työpari olla korkokengistä kiinnostunut siksikin, että nainen oli poliisiksi huomattavan lyhyt.

Siihen aikaan, kun Tonttila oli pyrkinyt poliisikouluun, miesten vähimmäispituus oli ollut 175 senttiä ja naisten kymmenen senttiä vähemmän. Vuosituhannen vaihteessa pituusrajat oli poistettu. Kun poliisin piti ennen olla iso ja karski, nykyään oli tärkeämpää osata käsitellä ihmisiä ja kirjoittaa hyvin.

– Louboutin oli viimeistellyt korkeakorkoista kenkäparia, mutta ei saanut niistä mieleisäänsä, Tiina Heinonen jatkoi päästyään selvästi suosikkiaiheeseensa. – Niistä puuttui hänen mielestään vielä jotain. Samaan aikaan kenkäsuunnittelijan ystävätär oli maalailnut kynsiään kirkkaanpunaisiksi työhuoneen divaanilla. Yhtäkkiä Louboutin oli napannut naiselta kynsilakkapullon ja sivellyt kenkien pohjat punaisella.

– No, sehän oli kekseliästä, Tonttila myönsi.

– Tuolla naisella on ollut rahaa, Tiina Heinonen nyökäsi kohti ruumista. – Sen näkee muustakin kuin kengistä. Takki on Burberrya ja lyön vetoa, että tuo kyljen alta pilkistävä laukku on myös merkkitarua.

Poliisit vetivät sinivalkoista muovinauhaa portaiden kaiteisiin ylätasanteelle saakka. Alhaalla he rajasivat putoamispaikan.

Sillä välin kun Tiina Heinonen tutki ruumista, Tonttila kierteli lähiympäristössä. Hän ei ollut nähnyt porraskäytävässä turvakameraa eikä huomannut sellaista luolakäytävänsäkään. Tonttila meni pysäköintihalliin johtavalla käytävällä seisoskelevan vahtimestarin luo ja kysyi:

– Minkä verran sairaalassa on turvakameroita?

– Tosi harvassa, mies vastasi. – Tuolla parkkiluolassa on pari ja sairaalan ulkopuolella jokunen. Täällä on aika antiikkinen meininki.

*

Tiina Heinonen otti kuvia ruumiista ja teki muistiinpanoja. Kuollut nainen makasi mahallaan portaiden alatasanteella. Kädet olivat nyrkissä ja levällään pään molemmin puolin. Pää oli kiertynyt luonnottoman paljon vasemmalle, oikea poski lepäsi lattiaa vasten. Poskipään luut olivat murskaantuneet putoamisen aiheuttamasta iskusta. Kallovoimasta pään alle valunut verilammikko näytti lattiaa vasten mustalta. Sen pinta oli alkanut jo hyytyä.

Poliisi veti kertokäyttöhanskat käsiensä suojaksi ja tutki ruumiin päällisin puolin. Hän halusi varmistaa, että lautumat vastasivat ruumiin löytöasentoa. Maata vasten lepäävän rintakehän iho oli tummunut, niin kuin asentoon sopikin. Vainajaa varovasti käännellessään Tiina Heinonen tunsu, että kuolonkankeus oli jo pitkällä.

Poliisi silmäili ruumista nähdäkseen, oliko siinä väkivallan merkkejä, mutta ei huomannut mitään siihen viittaavaa. Vaikkuti todella siltä, että nainen oli kompastunut jyrkissä portaisa ja pudonnut.

Tiina Heinonen hivutti laukun varovasti naisen kyljen alta. Hän oli arvannut oikein. Louis Vuittonin Capucines PM, hinta yli kolme tonnia. Tyylikäs vauraan väen valinta, joka ei huutanut hintaansa koko maailmalle, mutta jonka jokainen luksusmuotia seuraava tunnisti ensi silmäyksellä.

Poliisi avasi laukun monogrammilukon ja noukki käteensä ruskean lompakon, Vuittonia sekin. Kolme luottokorttia, lasten luokkakuvat ja ajokortti, jonka kuvasta katsoi Maarit Sundberg, syntynyt vuonna 1965.

Heinonen huomasi laukussa myös hopeanvärisen käyntikorttikotelon. Hän noukki sieltä yhden kortin ja luki: *Maarit Sundberg, LT, dosentti, syöpätautien ja sädehoidon erikoislääkäri,*

johtava ylilääkäri ja kortin kääntöpuolella sama englanniksi: M.D., PhD, Chief Physician.

Eipä ihme, että naisella oli ollut varaa ostaa luksusvaatteita.

*

Vahtimestari ja hänen paikalle hälyttämänsä kollega nostivat ylilääkäri Maarit Sundbergin ruumiin paareille ja kietoivat sen paperilakanaan. Heillä oli edessään liki kilometrin työntömatka, jonka varrella riitti mutkia, nousuja ja laskuja. Ruumis oli vietävä huoltotunnelia pitkin aina patologian laitoksen huoltopihalle asti.

Olisi tietysti ollut helpompaa pyytää ruumisauto syöpäklinikan sisäänkäynnin eteen ja kuljettaa vainaja sinne potilashissillä, mutta se ei käynyt laatuun – psykologisista syistä. Kuolleet olivat elävien keskellä ongelma. Jo entuudestaan pelokkaille potilaille ei tekisi hyvää törmätä hoitokäynneillään ruumiskuljetuksiin. Siksi mustat autot nousivat kyytiläisensä huomaamattomasti patologian laitoksen huoltopihalta.

Useimmat vainajat jatkoivat viimeistä matkaansa sairaalasta suoraan ruumishuoneelle. Maarit Sundbergin oli kuitenkin tehtävä vielä mutka oikeuslääketieteen laitokselle, missä kaikki tapaturmaisesti kuolleet avattiin.

Ketään ei Suomessa haudattu tai tuhkattu ilman, että kuolintodistuksessa luki kuolinsyy. Siksi päivystävä lääkäri Tommi Vedman oli poliisin pyynnöstä kirjoittanut ruumiille lähetteen oikeuslääketieteelliseen ruumiinavaukseen.

Luku 2

Kaarina Riikosen polvet tärisivät, kun hän astui liukuovista syöpäklinikan aulaan. Ajatus siitä, että hän oli nyt tämän kuolemalta haiskahtavan klinikan asiakas, sai hänet paniikin partaalle.

Kaarinan rintasyöpä oli löytynyt elokuussa, kun hän oli viimein muistanut tilata ajan mammografiaan. Gynekologi oli antanut lähetteen kuvaukseen jo keväällä, mutta väliin oli tullut kaikenlaista, Petrin lakkiaiset, työmatka Rivieralle ja etenkin Helvi Rinteen murhajuttu.

Kaarina oli joutunut henkikirikostutkinnan pyörteisiin, kun samassa kerrostalossa asunut ikäneito Helvi Rinne oli kuollut rajun vatsataudin päätteeksi. Aluksi vanhan naisen kuolema oli vaikuttanut luonnolliselta, mutta pian oli käynyt ilmi, että entinen apteekkari oli joutunut murhaajan uhriksi.

Helvi oli ollut suuresta ikäerosta huolimatta viisikymppisen Kaarinan hyvä ystävä ja sen vuoksi poliisi oli tutkinut sitäkin mahdollisuutta, että Kaarinalla olisi ollut jotain tekemistä Helvi Rinteen kuoleman kanssa.

Toimittaja kun oli, Kaarina oli alkanut selvittää murhaan johtaneita tapahtumia yhdessä kollegansa, Viikko-lehden rikostoimittajan Pekka Nymanin kanssa.

Dramaattisten ja osin vaarallistenkin vaiheiden jälkeen talaus oli selvinnyt ja syyllinen oli saatu kiinni. Siinä rytäkässä Kaarinan Helvi Rinteeltä perinnöksi saama kingcharlesin-spanieli Minttu oli päässyt irti ja kadonnut Kivinokan metsään.

Kaarina suri edelleen Mintun katoamista. Hän oli etsinyt koiraa lastensa kanssa viikosta toiseen. He olivat kiinnittäneet etsintäkuulutuksia joka puolelle Herttoniemeä, Viikkiä ja Roihuvuorta. Hän oli peräänkuuluttanut kadonnutta koiraa Facebook-ryhmissä ja soittanut läpi kaikki Helsingin seudun löytöeläintalot, mutta Minttua ei ollut löytynyt mistään.

Vähitellen toivo oli hiipunut. Mintun katoaminen oli särkenyt Kaarinan sydämen, mutta vielä raskaammin sen oli ottanut heidän tyttärensä Veera-Kaisa. Minttu oli ollut lukion ensimmäistä luokkaa käyvän Veeran silmäterä. Myös Riikosten II-vuotias cairnterrieri Turre oli ollut kuin maansa myynyt kaverinsa katoamisen jälkeen.

Ensin kadotin Mintun ja sitten hankin itselleni vielä tämän syövänkin. Varsinainen vuoden äiti! Kaarina manasi mielessään. Hän kantoi syyllisyyttä sairastumisestaan.

Kaarinan syöpäkasvain oli ollut hormoniposiitiivinen. Lääkäriin mukaan se oli ollut hyvä uutinen, sillä hormoniherkän rintasyövän hoitoon oli useita hoitovaihtoehtoja.

Kaarina ei kuitenkaan osannut iloita kasvaimensa laadusta. Sen sijaan hän syytti itseään siitä, että oli käyttänyt estrogeenia vaihdevuosisoireisiinsa päästäkseen eroon kuumista aalloista, kasvojensa kurtuista ja jatkuvasta äreyydestään. Samalla hän oli tullut antaneeksi syöväälle ruokaa! Nyt jälkepäin hormonikorvaushoito tuntui turhamaisuudelta, jolla oli ollut kohtalokkaat seuraukset.

SUOSITTU TOIMITTAJA MURHAJUTUN JÄLJILLÄ!

Kaarina Riikonen on kaiken nähnyt ja urallaan menestynyt Viikko-lehden reportteri, jonka uutisena on johdattanut jo kahden henkirikoksen jäljille. Ura- ja perhepaineiden keskellä sinnittelevästä keski-ikäisestä Kaarinasta on hyvää vauhtia kehittyvässä rikostoimittaja, kun hänelle läheinen syöpälääkäri katoaa ja löytyy kuolleena.

Kaarina huomaa tutkivansa taas mehevää rikosjuttua lehtensä toimituksen kanssa, mutta samalla hänen oma terveytensä horjuu. Kuollut lääkäri kun ehtii jättää Kaarinalle tappavan testamentin.

Syöpälääkärin kuolema on Marja Aarnipuron viihdyttävän ja kutkuttavan jännittävän Kaarina Riikonen ratkaisee -sarjan kolmas, itsenäinen osa.

Marja Aarnipuro (s. 1960) on pitkän uran journalistina tehnyt kirjailija, joka toimi aiemmin muun muassa Apu-lehden päätoimittajana. Aarnipuro julkaisee kahta viihdyttävää sarjaa: jo pidemmälle edennyttä Kaarina Riikonen ratkaisee -dekkari-sarjaa ja syksyllä 2025 alkanutta neljän naisen cozy crime -sarjaa Four Roses. Elämänmakuisissa kirjoissaan Aarnipuro yhdistää taiten kipeät aiheet ja mustan huumorin. Dekkarien lisäksi hän on kirjoittanut kolme tietoteosta itsekin sairastamastaan rintasyövästä.

